

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

Josep Sancho i Artur Bladé: una biografia

Eduardo Sánchez

cronista cultural

Artur Bladé va arribar molt tard a la literatura catalana. Els anys d'exili a Mèxic li van passar factura, però la justícia al final s'imposa i avui està considerat com un dels grans del memorialisme català, al costat, entre altres, de Josep Pla i Agustí Calvet GAZIEL. No ens ha d'estranyar. Recuperar el món de l'Ebre a través del Benissanet natal el va portar, també, a recuperar la seva infantesa i tots els personatges que va conèixer. Aquell món idíl·lic que l'Arbó va qualificar com a virgilià va ser interromput bruscament per la Guerra Civil, i el va obligar a exiliar-se, primer a Montpeller i després a Mèxic.

Jo vaig conèixer Bladé el maig de 1993 a l'Ateneu Barcelonès, on me'l va presentar el seu gran amic i també biògraf Xavier García. A partir d'aquell dia el vaig freqüentar tant al mateix Ateneu com a la penya del bar Velòdrom del carrer Muntaner i a casa seva. Això queda reflectit en la fantàstica biografia que ha escrit el jove historiador d'Alcanar, Josep Sancho, que porta per títol: *Artur Bladé, escriure la memòria*.

Són tants els records que guardo d'ell, les nostres converses a casa seva, parlant sobre els temes més diversos que se'm fa difícil agafar-ne per al lector algun en concret, però sí que recordo que em va parlar llargament de l'alçament indígena de Chiapas contra el govern mexicà i sobre el racisme encobert que hi ha contra els autòctons mexicans. Al cap d'uns dies em vaig adonar del meu error per no haver pres notes sobre el que em va explicar, ja que em donava per a fer un parell d'articles.

El maig de 1956, Artur Bladé va fer un viatge a Barcelona d'introspecció per a veure com estava aleshores el país, i d'aquest viatge va sortir una meravella anomenada *Viatge a l'esperança*, en què, entre altres observacions d'aquells anys, n'hi ha una que em té absolutament fascinat, i és que descriu la Rambla de Barcelona i els seus voltants, en un capítol que porta per nom *Aires de la Rambla*, que deu ser, tal vegada, la més perfecta descripció que mai s'ha fet del famós passeig barceloní.

Al costat d'això i també amb el seu amic Josep Maria Poblet a la Conca de Barberà, Bladé va ser dirigent republicà a la Ribera i com tants altres polítics i personalitats de la vida catalana va emprendre el camí de l'exili.

Estem davant d'un gran biografia en què és molt difícil no trobar fets històrics d'una gran rellevància sobre la Catalunya d'aquella època i també sobre molts dirigents, tant de Barcelona com de les Terres de l'Ebre. El mateix García explica en el pròleg que, entre arxius, correspondències, articles periodístics, biblioteques i les entrevistes a la gent que el va conèixer, han donat com a resultat la que podem considerar

